

Уфъ, колко е тъмно тукъ! Нѣма свѣтлина, нѣма пѣсенъта. Ха, като че ли и снѣгъ заваля. Чакай, кжде ги бѣхъ окачилъ? Тукъ, на този гвоздей. Не, не бѣше тукъ. На оня.

Зарко пипа въ тъмнината и никжде не намира връзката съ врабчетата.

Търси, пипа, върти се. Изведнѣжъ — фър-р-ръ! . . . крилца заплѣскаха надъ главата му. Нѣщо го шибна по едното ухо. Друго пѣкъ го клѣвна за носа. Отвори очи — иска да види Маха съ ржце да го пропжди.

— О-о-о! Моитѣ ощи-па-ни врабчета! — едва проговаря Зарко, сякашъ камъни притискатъ устата му.

— Виждашъ ли? Ние пакъ оживѣхме. Ще видишъ сега, какъ се кжсатъ врабчеви глави, — въ хоръ изкрѣскватъ всички врабчета.

— Нападайте, другари, ето го нашиятъ убиецъ! Стреляйте!

И хиляди куршумчета — житни зрънца — хвърчатъ около Зарковата глава. Напразно той маха съ ржце. Куршумчетата като побѣснѣли оси се вбиватъ въ главата му. Побѣгне насамъ — посрѣща го залпъ отъ зрънца. Побѣгне натамъ — другъ залпъ. Накжде и да побѣгне — отвредѣ се сипятъ хиляди зрънца. Вбиватъ се въ главата му, очитѣ, лицето, ржцетѣ, тѣлото, краката. И какъ боли!

— Стига! — едва простенва Зарко.

— Чакай! Още нищо не е това. Сега ще откжснемъ и твоята глава. И роякъ най-храбри врабчета накацватъ

